

РЕШЕНИЕ

№ 11054

гр. София, 08.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 12.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николинка Бузова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2825** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. И. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат Т. К. Р., срещу Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ София-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-1273/13.12.2023 г. на С. И. П. срещу Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване и е потвърдено разпореждането.

Жалбоподателят чрез процесуалния си представител счита атакувания административен акт за неправилен и незаконосъобразен. Прави възражение за изтекла петгодишна давност за вземането по обжалваното Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на ръководител по ПО. Релевира доводи за несвоевременно предприети действия от пенсионните служители по установяване на недобросъвестност от страна на С. П.. Сочи, че С. П. не е получила лично цитираното в обжалваното разпореждане Решение № 2153-21-200 от 27.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ-София-град, поради което не са запознати с неговото съдържание и мотиви и не са имали възможност за неговото обжалване пред съда, както и че в обжалваното решение липсвали мотиви в тази насока, което било от решаващо значение за настоящия спор. Счита също, че в Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на ръководител по ПО не се съдържат мотиви за недобросъвестно поведение на С. П. и не било доказано, че такова поведение е

осъществено. Излага доводи, че административният орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 114, ал. 2 КСО. Моли оспореният акт да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М. А., редовно преупълномощена от адв. Р., която поддържа жалбата. Моли за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ София-град, чрез процесуален представител гл. юрк. Д. В., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна. Излага подробни съображения в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със заявление вх. № МП-106633/106637 от 14.12.2012 г. С. И. П. е поискала да и бъде отпусната лична пенсия за инвалидност. С разпореждане № [ЕГН]/10.01.2013 г. на длъжностно лице по ПО на С. И. П. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ по чл. 74, ал. 1 КСО и социална пенсия за инвалидност по чл. 90 КСО, считано от 10.08.2012 г. – датата на инвалидизиране, определена от органите на медицинската експертиза с ЕР на ТЕЛК № 2568/17.10.2012 г., със срок до 01.10.2015 г.

С разпореждане № [ЕГН]/14.02.2013 г. на ръководител ПО пенсията е изменена и определена в действителен размер от датата на отпускането ѝ, при зачетен осигурителен стаж 33 години, 5 месеца и 14 дни до датата на инвалидизиране; от индивидуален коефициент /ИК/ 1,182, изчислен от осигурителен доход на лицето за периода 01.01.1988 г. – 31.12.1990 г. и 01.01.1997 г.-09.08.2012 г. След отпускането ѝ, личната пенсия за ИОЗ е осъвременявана съгласно действащите през годините законови разпоредби, като срокът за изплащането ѝ е продължаван след преосвидетелстване на С. П..

Със заявление № 2113-21-2221/11.04.2018 г. С. И. П. е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/. Към заявлението е представила документи за осигурителен стаж и осигурителен доход. Част от представените документи са и такива, издадени от Железопътен завод „Г. Д.“ – София, ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ и ДФ „Строймашинжинеринг“. По-конкретно длъжностното лице по пенсионно осигуряване не е зачело осигурителен стаж, за периода 01.07.1978г. - 31.12.1987г. от ЖП Завод "Г. Д." и за периода 01.01.1988г. - 31.01.1992г. от ДФ"Транстехника" СО" Вагоностроене"/ДФ "Строймашинженеринг". За удостоверяване на осигурителен стаж в ЖПЗ „Г. Д.“, С. И. П. е представила образец УП-30 № Х1У-171-07/02.12.1993г., издаден от БДЖ ЖПЗ София, в който е отразено, че е работила като бояджия на отливки в леярнен цех за периода 01.07.1978г.-31.12.1987г. / 9 години и 6 месеца/. Въз основа на представените документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на жалбоподателката осигурителен стаж 20 години и 3 дни от трета категория труд. Към датата на подаденото заявление С. П. има навършена възраст 56 години, 5 месеца и 1 ден. Във връзка с многобройни постъпвали в ТП на НОИ София-град през 2014 г. - 2015 г. заявления от лица с приложени документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, издадени от името на ЖПЗ „Г. Д.“ - София и ДФ

„Строймашинженеринг“ /ДФ „Транстехника“, за които са констатирани нередовности от външна страна, сочещи антидатиране и неистинност на документите, при разглеждане на заявлението за отпускане на пенсията пенсионният орган е извършил задълбочена преценка на представените от С. И. П. документи с отразен положен трудов стаж при тези осигурители. В хода на производството длъжностното лице по чл.98 от КСО е установило, че представените документи от тези осигурители са нередовни от външна страна, поради което при преценка правото на пенсия е зачело осигурителен стаж единствено въз основа на редовните от външна страна официални удостоверителни документи. След направена преценка, че С. И. П. не отговаря на законовите предпоставки, регламентирани в чл.68, ал.1, 2 и чл.69б от КСО, с разпореждане № [ЕГН]/235 от 26.10.2018 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Недоволна от издаденото разпореждане С. И. П. подаде жалба с вх. № 1012-21-1578 от 29.11.2018 г. и с решение № 2153-21-145 от 17.03.2022 г. Директорът на ТП на НОИ-София град оставил жалбата без уважение, като неоснователна. В посоченото решение са изложени подробни мотиви относно нередовността от външна страна на представените документи от ЖПЗ „Г. Д.“ и ДФ „Транстехника“ – СО „Вагоностроене“ /ДФ „Строймашинженеринг“ – СМИ „Строймашинженеринг“/ са нередовни от външна страна, като същите са антидатирани и неистински. Така мотивиран, решаващият орган е приел, че постановеният отказ за отпускане на исканата пенсия с Разпореждане № [ЕГН]/235 от 26.10.2018 г. е правилен и законосъобразен. Решение № 2153-21-145 от 17.03.2022 г. на директора на ТП на НОИ-София град е обжалвано по реда на чл. 118 КСО по съдебен ред. С решение № 5343/09.08.2023 г. на АССГ, Трето отделение, 46 състав, постановено по адм. дело № 3560/2022 г., предявената от С. И. П. жалба срещу решение № 2153-21-145 от 17.03.2022 г. на директора на ТП на НОИ-София град е отхвърлена като неоснователна. Решение № 5343/09.08.2023 г. на АССГ е изпратено за връчване с известие за доставяне до постоянния и настоящ адрес на С. П.: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и получено срещу подпис на 01.11.2023 г. с отбелязване, че пратката е доставена на „член от домакинството“ – майка. Решението не е оспорено и е влязло в сила на 12.09.2023 г. С решението съдът е приел, че представените от жалбоподателката документи за удостоверяване на осигурителен стаж и доход в ЖПЗ „Г. Д.“ и ДФ „Транстехника“ – СО „Вагоностроене“ са нередовно съставени и съдържат данни, които не отговарят на обективната действителност, поради което не се ползват с материална доказателствена сила и правилно въз основа на тези документи не е зачетен осигурителен стаж.

В хода на образуваното производство по заявление вх. „ 2113-21-2221/11.04.2018 г. е установено, че при отпускане и определяне размера на личната пенсия за инвалидност поради общо заболяване на С. П. е зачетен осигурителен стаж за периода 01.07.1978 г. – 31.12.1987 г. от ЖПЗ „Г. Д.“ и за периода 01.01.1988 г. – 31.01.1992 г. от ДФ „Транстехника“ – СО „Вагоностроене“ – София, както и че е включен осигурителен доход за периода 01.01.1988 г. – 31.12.1990 г. по представените и към заявление от 11.04.2018 г. нередовни документи, което е довело до неправилно определяне на размера на личната й пенсия за инвалидност поради общо заболяване от датата на отпускането й.

С оглед на събраните доказателства е издадено разпореждане № 611110/7 от

25.01.2019 г. на Ръководител „ПО“, с което е поправено разпореждането от 10.01.2013 г. и последващите относно осигурителен стаж, осигурителен доход и индивидуален коефициент и е постановено надвзетата пенсия да се събере от лицето на основание чл. 114, ал. 1 КСО. След обжалване на разпореждане № 611110/25.01.2019 г. по административен ред, е постановено решение № 2153-21-200/27.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ – София град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Съгласно известието за доставяне, решението по чл. 117 КСО е изпратено до постоянния и настоящ адрес на С. П.: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и получено срещу подпис на 01.11.2023 г. и получено срещу подпис на 01.11.2023 г., като липсват данни същото да е обжалвано по съдебен ред, поради което същото е влязло в законна сила на 16.11.2023 г.

Предвид влезлия в законна сила административен акт – разпореждане № 61110/7 от 25.01.2019 г. е постановено обжалваното процесното разпореждане № РНП-1-4-21-01465322 от 23.11.2023 г. за възстановяване на надвзета пенсия, ведно с дължимата законна лихва. Разпореждането е издадено на основание чл. 98, ал. 2, т. 2, във вр. с чл. 113 и чл. 114, ал. 1 КСО. С разпореждането е разпоредено жалбоподателката да възстанови недоброръчно получена сума от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ в размерна 22 942.39 лева, от които 12 452,31 лева главница за периода от 01.01.2013 г. до 31.08.2018 г. и законна лихва в размер на 1 490.08 лева, начислена към 23.11.2023 г.

Срещу разпореждане № РНП-1-4-21-01465322 от 23.11.2023 г. за възстановяване на надвзета пенсия, ведно с дължимата законна лихва на длъжностно лице по ПО, С. И. П. е подала жалба вх. № 1012-21-1273 от 13.12.2023 г. С решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ – София град е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-1273/13.12.2023 г. на С. И. П., срещу Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, прието е за основателно направеното възражение от С. И. П. за погасяване по давност на вземането на НОИ, установено с Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на ръководител по ПО, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., прието е също да не се възстановява от С. И. П. и да се изпише от счетоводните регистри на основание чл. 115, ал. 1 КСО като погасено по давност вземането на НОИ, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. и е оставено без уважение направеното възражение от С. И. П. за погасяване по давност на вземането на НОИ установено с Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на ръководител по ПО, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г.

По делото са приети доказателства, представени с административната преписка, и адм. дело № 3560/2022 г. по описа на АССГ, изискано служебно от съда.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспореното решение. Жалбата е депозирана в 14- дневния преклузивен срок по чл.118, ал.1 от КСО, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство, съгласно чл.118, ал.1 КСО, е решението на директора на ТП на НОИ – София – град - Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ – София град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма съобразно изискванията на чл.59, ал.2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

С процесното Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ – София град, е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-1273/13.12.2023 г. на С. И. П., срещу Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване. В случая разпореждането е постановено от надлежно упълномощено по реда на чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО длъжностно лице, съгласно Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г., отговаря на формата, установена в АПК за индивидуалните административни актове и е издадено при спазване на административнопроизводствените правила и относимите материалноправни разпоредби. По силата на чл. 10, ал. 7 НПОС разпореждането по чл. 98, ал. 2, т. 2 КСО се издава в едномесечен срок от влизането в сила на разпореждането по чл. 98, ал. 1 КСО за изменение или прекратяване на пенсията. Именно в този смисъл, преюдициално досежно обжалваното разпореждане се явява това, с което е постановено, че жалбоподателката е получавала пенсия в наследващ ѝ се размер. Такова е разпореждане № 611110/7 от 25.01.2019 г. на длъжностно лице по ПО, с което е поправено разпореждането от 10.01.2013 г. и последващите го и е променен размерът на получаваната от сивия И. П. лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване от датата на отпускане. Това разпореждане от 25.01.2019 г. е влязло в сила на 16.11.2023 с влизане в сила на решение № 2153-21-200/27.10.2023 г. Ето защо, обжалваното в настоящото производство разпореждане е постановено по разписания в закона ред и основания. Именно въз основа на влязлото в сила разпореждане, с което е установено по основание задължението на жалбоподателката, за пенсионния орган е било налице правно основание да постанови разпореждане за събиране на дълга. Ето защо, е постановено разпореждане № РНП-1-21-01465322/23.11.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване на основание чл. 98, ал. 2, във връзка с чл. 114, ал. 1 и чл. 113 КСО, с което е определен конкретният размер на подлежащата на възстановяване от сивия И. П. недобросъвестно получената сума от пенсия за инвалидност поради общо заболяване в резултат на представените от нея нередовни документи от ЖПЗ „Г. Д.“ и ДФ „Транстехника“ – СО „Вагоностроене“ – София.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че на първо място, предмет на обжалваното разпореждане не е дължимостта на неправилно изплатените суми от личния пенсия за инвалидност поради общо заболяване, а техният размер и на второ място, правният спор относно осигурителния стаж за периода от 01.07.1978 г. до

31.12.1987 г. от ЖПЗ „Г. Д.“ и за периода от 01.01.1988 г. до 31.01.1992 г. от ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене/ ДФ „Строймашинжинеринг“, който е решен с влязъл в сила съдебен акт – решение № 5343/09.08.2023 г. по адм. дело № 3560/2022 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 12.09.2023 г.

Изложените в обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – София – град аргументи изцяло се споделят от настоящия съдебен състав.

Неправилно жалбоподателката счита, че обжалваното разпореждане е немотивирано. В същото ясно и последователно са посочени депозираните от нея заявления по отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, представените от нея документи за целите на образуваните производства и изхода на тези производства.

С влязлото в сила на 12.09.2023 г. относимо съдебно решение № 5343/09.08.2023 г. по адм. дело № 3560/2022 г. по описа на АССГ, за което е уведомено лицето в качеството му на страна по съдебното дело, че издадените от ЖПЗ „Г. Д.“ и ДФ Транстехника“ СО „Вагоностроене/ ДФ „Строймашинжинеринг“ е прието, че документите са „нередовно съставени, поради което същите не се ползват с материална доказателствена сила, а освен това същите съдържат данни, които не отговарят на обективната действителност, т.е. те са неистинни“.

Съгласно рзпоредбата на чл. 114, ал. 1 КСО, недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113. Недобросъвестността е понятие, свързано със субективната страна на проявеното поведение, изразено с действие или бездействие, както и с наличието на връзка между поведението и целеният резултат. В този смисъл недобросъвестното поведение е налице при съзнателно извършване на противоправно действие или бездействие от правния субект. Обратно, освобождаването от задължението за възстановяване на неоснователно получени суми се обуславя единствено от субективното отношение на получателя към основанието за получаване на сумите – достатъчно е съзнанието му за правилно и законосъобразно получаване на сумите, за да се приеме поведението му за добросъвестно.

Правилно е прието, че с представянето на документи с оформен осигурителен стаж, който не е положен действително, за което жалбоподателката е знаела и е целяла придобиване на право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, поради което е проявила недобросъвестност по смисъла на чл. 114, ал. 1 КСО, поради което следва да възстанови неоснователно получените суми от пенсия, ведно със законната лихва по чл. 113 КСО. В тази връзка, установеното служебно в по-късен момент незаконосъобразно отпускане на пенсия, не я прави добросъвестна. С. И. П. лично е представила със заявлението си от 14.12.2012 г. за пенсиониране пред пенсионния орган нередовни документи от ЖПЗ „Г. Д.“ и ДФ Транстехника“ СО „Вагоностроене - София/ДФ „Строймашинжинеринг“, в което заявление е декларирала, че е запозната с документите, вписани в описа на стр. 2 от същото. В този смисъл същата е знаела, че е представила пред длъжностно лице по пенсионно осигуряване документи с невярно съдържание, въз основа на които у последното се е създало заблуждение, че по отношение на С. И. П. е възникнало право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в определения размер. В тази насока

са изложените мотиви в решение № 5343/09.08.2023 г. по адм. дело № 3560/2022 г. по описа на АССГ относно неистинните документи, за които документи жалбоподателката категорично е имала знание. В подкрепа на извода за недобросъвестност е и обстоятелството, установено в хода на съдебното производство по адм. дело № 3560/2022 г., че при направена служебна проверка в Обединен осигурителен архив на НОИ е установено, че за част от периодите, за които жалбоподателката е представила документи за положен осигурителен стаж при ЖПЗ „Г. Д.“ и ДФ Транстехника“ СО „Вагоностроене/ ДФ „Строймашинжинеринг“ от първа категория труд, то тя е полагала труд при условията на трета категория труд и фигурира във ведомостите на други осигурители.

Съдът споделя и изводите на директора на ТП на НОИ София-град, съдържащи се в Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. относно възражението за погасяване на давността на установеното задължение.

Съгласно чл. 115, ал. 1 КСО веманията на Националния осигурителен институт за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. С изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Погасителната давност е способ за погасяване на задълженията, който не се прилага служебно от административния орган, тъй като с изтичането на давността не се погасява самото задължение, а се препятства неговото събиране по принудителен ред. В този смисъл необходимо условие за прилагане на петгодишната давност по чл. 115, ал. 1 КСО е длъжникът да е направил възражение за изтекла погасителна давност, по което следва да бъде извършена преценка относно наличието на някоя от хипотезите чл. 115, ал. 3 и ал. 5 КСО, които водят до спиране и прекъсване на давността.

Съгласно чл. 115, ал. 5, т. 1 и т.2 КСО давността спира да тече:

1. при обжалване - докато продължава спорът относно вземането;
2. когато е образувано друго административно или съдебно производство, от което зависи издаването на разпореждане или отпускане на парично обезщетение или помощ по този кодекс.

В случая вземанията на НОИ, произтичащи от неоснователно изплатена сума за пенсия са за периода от 01.01.2013 г. до 31.08.2018 г.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че по силата на горните правила 5-годишната погасителна давност по чл. 115, ал. 1 КСО на вземането за 2013 г. е изтекла на 31.12.2018 г. Погасителната давност на вземането за 2014 г. е брояма от 01.01.2015 г. и следва да изтече на 31.12.2019 г., но на основание цитирания чл. 115, ал. 5, т. 1 КСО същата спира с оглед обжалване на вземането. Разпореждането от 25.01.2019 г. е обжалвано с жалба от 06.03.2019 г., която дата се явява начална на спирането по чл. 115, ал. 5, т. 1 КСО. По посочената жалба е постановено решение по

чл. 117 КСО, връчено на 01.11.2023 г., което като необжалвано по реда на чл. 118 КСО е влязло в сила на 16.11.2023 г. В тази връзка, 5-годишният давностен срок на вземането на НОИ за 2014 г. спира от 06.03.2019 г. до 16.11.2023 г. От 01.01.2015 г. до спирането на давността /до 06.03.2019 г./ са изтекли 04 години, 02 месеца и 05 дни. Останалите 09 месеца и 25 дни от 5-годишния давностен срок за 2014 г. ще изтече на 11.09.2024 г., поради което същото не се явява погасено по давност. Аналогично на посоченото, поради спиране на давностния срок вземането на държавното обществено осигуряване за 2015 г.-2018 г. от надвзета пенсия не е погасено по давност. Ето защо, към датата на постановяване на разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на длъжностно лице по ПО петгодишна давност за вземането на НОИ за периода от 01.01.2014 г. до 31.08.2018 г. не е изтекла и задължението на жалбоподателя за посочения период не е погасено по давност.

Предвид гореизложеното, съдът намира за правилно и законосъобразно Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ София-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-1273/13.12.2023 г. на С. И. П., срещу Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, с което Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ София-град е прието за основателно направеното възражение от С. И. П. за погасяване по давност на вземането на НОИ, установено с Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на ръководител по ПО, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г., с което Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ София-град е прието също да не се възстановява от С. И. П. и да се изпише от счетоводните регистри на основание чл. 115, ал. 1 КСО като погасено по давност вземането на НОИ, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. и с което Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ – София град е оставено без уважение направеното възражение от С. И. П. за погасяване по давност на вземането на НОИ установено с Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на ръководител по ПО, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г., поради което предявената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че е изтекла петгодишна давност за вземането по обжалваното Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на ръководител по ПО, че несвоевременно са предприети действия от пенсионните служители по установяване на недобросъвестност от страна на С. П., че С. П. не е получила лично цитираното в обжалваното разпореждане Решение № 2153-21-200 от 27.10.2023 г. на директора на ТП на НОИ-София-град, поради което не са запознати с неговото съдържание и мотиви и не са имали възможност за неговото обжалване пред съда, както и че в обжалваното решение липсват мотиви в тази насока, че в Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на ръководител по ПО не се съдържат мотиви за недобросъвестно поведение на С. П. и че не е доказано, че такова поведение е осъществено, както и че административният орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 114, ал. 2 КСО. В случая преди административният орган да издаде процесното разпореждане са извършени множество действия за установяване на всички факти и обстоятелства, имащи значение за преценката на правния спор,

така че тази преценка да бъде правилна и законосъобразна. Съдът намира за необходимо да отбележи и че в рамките на съдебното производство жалбоподателката не е ангажирала доказателства, които да оборят изводите на административния орган за липсата на валидни доказателства, установяващи по безспорен и категоричен начин осигурителен стаж за спорните процесни периоди, касаещи добросъвестността на жалбоподателката.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 150 /сто и петдесет/ лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 144 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат Т. К. Р., срещу Решение № 2153-21-3 от 12.01.2024 г. на директора на ТП на НОИ София-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба вх. № 1012-21-1273/13.12.2023 г. на С. И. П. срещу Разпореждане № РНП-1-4-21-01465322/23.11.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване и е потвърдено разпореждането.

ОСЪЖДА С. И. П., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториално поделение София – град към Националния осигурителен институт сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 138 АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ

: